

HỒI THỨ MƯỜI MỘT ÂM SƠN QUỲ ĐỘNG

Tiểu Phi Thố bản chất lẳng tử phong dật cứ phiêu diêu theo mộng ảo chẳng biết thời gian qua bao lâu, đột nhiên thấy mình bị đặt xuống nền đá “Bình” một cái, lúc đó đầu óc mới tỉnh táo lại được. Chiếc khăn bịt mắt được tháo ra khiến cho chàng hơi bị chói mắt mặc dù nơi đây ánh sáng chỉ vừa phải thôi. Tiểu Phi Thố lại nghe âm thanh Dạ Xoa nhị nữ nói nho nhỏ:

- Đại tỷ vất nó đi, còn lấy làm gì nữa.

Lúc chàng mở được mắt ra thì chỉ thoáng thấy hai cái lưng ong uyển chuyển bước ra và cánh cửa lập tức đóng sầm lại che khuất liền.

Tiểu Phi Thố nhìn quanh thử dài một cái, nơi đây đương nhiên là thạch thất, bốn bề phẳng lì và lạnh lẽo vô cùng. Trong thạch thất nhỏ bé này chẳng có một món đồ vật gì, do đó chàng bị vất nằm còng queo dưới sàn đá, dây trói vẫn còn nguyên và huyết đạo cũng chẳng ai thêm giải khai. Tình trạng này khó chịu hết sức khiến cho Tiểu Phi Thố tức giận rửa thềm “Bọn nữ nhân này tàn nhẫn quá, ta cầu cho bọn người suốt đời không ai thêm cười hời hợt hủ được giận!”.

Chàng lại tự bật cười một mình “Ừ, sao mình lại nhỏ nhen vô lý thế, dù là nam nhân hay nữ nhân đã là thuộc hạ thì phải thi hành mệnh lệnh còn nhân đạo thế nào được. Bọn này gọi ta là địch nhân thì chưa giết là phúc lắm rồi”. Mãi suy nghĩ vớ vẩn Tiểu Phi Thố không nghe tiếng chân người bước tới, cánh cửa bằng đá rít lên kèn kẹt lúc đó chàng mới giật mình trợn mắt nhìn lên. Tiểu Phi Thố bị điểm vào huyết cam chứ nếu không chàng đã la lên thất thanh rồi bởi vì bước vào thạch thất là hai nữ nhân áo trắng, cả hai đều đeo mặt nạ Nga quý (quỷ đỏ) chế tạo rất tinh xảo. Chiếc mặt nạ này cũng màu trắng bệch như da người chết với cái lưỡi thè dài trông ghê rợn hơn mấy mặt nạ Dạ Xoa gấp nhiều lần.

Qua giây phút rùng mình, Tiểu Phi Thố hết sợ hãi lại đến kinh ngạc sững sờ bởi vì hai nữ nhân áo trắng này thân hình còn khêu gợi hơn bọn Dạ Xoa áo đen, cũng cùng một kiểu bó sát vào người làm nổi bật các đường cong mê hồn, giá như không có dải lụa thắt ngang lưng thì thoáng nhìn giống như họ hoàn toàn khoả thân vậy. Hai nữ nhân này mục quang lấp lánh nhìn Tiểu Phi Thố rồi bước tới tháo dây trói cho chàng... Một nữ nhân thò bàn tay trắng muốt và thon dài rất xinh đẹp ra điểm mấy cái khai huyết đạo ở hạ bàn và á huyết cho Tiểu Phi Thố, xong xuôi mới lạnh lùng lên tiếng:

- Đi theo ta, chớ vọng động mà vong mạng đó.

Tiểu Phi Thố hắng giọng mấy cái cho thông cổ, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi đứng dậy đi theo. Hình như chàng bị điểm huyết đôi chân tê bại khá lâu cho nên máu huyết nhất thời chưa lưu thông suôn sẻ được, loạng choạng mấy bước vô tình lại ngã chúi vào người nữ nhân, miệng hoảng hốt la lớn:

- Ôi chà, tê chân quá đi mất.

Nữ nhân này giật mình vội đưa tay ra đỡ Tiểu Phi Thố chẳng hiểu tại sao lại đột nhiên bất động. Nữ nhân thứ hai đâu có biết sự tình như thế nào, xoay người nhìn nữ nhân kia có vẻ ngạc nhiên hỏi nhanh

- Lục muội muội sao vậy?

Lời nói vừa dứt thì huyết Chí Dương, Kiên Trung, Thần Đường sau lưng của cô nương này đau nhói lên, người tê tái lập tức. Tiểu Phi Thố cười hì hì nói móc:

- Tại hạ cứ vọng động thử coi có mất mạng hay không vậy mà, cảm phiền nhị vị cô nương lộ chân diện mục một chút, người đẹp mà đeo cái mặt nạ quỷ quái vào không hợp nhãn tại hạ.

Chàng thò tay toan gỡ chiếc mặt nạ Nga quỷ ra, thì nữ nhân được gọi là Lục muội thất thanh kêu la:

- Tiểu tử...ngươi...dám tặc dám dám sờ sòng vậy ư? Tiểu Phi Thố giả vờ tròn mắt lên hăm:

- Cái gì mà không dám, tại hạ trên đời trêu hoa ghẹo nguyệt kể đến hàng ngàn nữ nhân, có mỗi cái việc ngắm nhìn mặt hoa tí chút mà lại không dám thì vô lý quá!

Chàng lại vờ hăm hờ đưa tay ra tiếp tục, lần này có lẽ nữ nhân Lục muội đã hoảng sợ hết sức, ghen ngào nói:

- Ngươi mà làm vậy chẳng khác gì giết ta mất rồi, chẳng thà ngươi điểm vào tử huyết, có chết ta vẫn cảm tạ ngươi mãi mãi.

Tiểu Phi Thố giả kinh ngạc hỏi lại:

- ủa, lộ chân diện mạo một chút thì có mất mát gì đâu mà phải chết oan uổng như vậy?

Nga quỷ nữ nhân xuống giọng năn nỉ Tiểu Phi Thố:

- Động chúa đã ban qui lệnh nghiêm khắc bất cứ ai để lộ chân diện thì lập tức quăng xuống Hoàng Tuyền liền, ngươi đã kìm chế được bọn ta còn đợi gì mà không thoát thân ngay đi.

Tiểu Phi Thố ngheo đầu ngẫm nghĩ, rồi cười nói:

- Động quỹ này muôn ngàn lối, muốn thoát thân đâu phải dễ dàng, bắt đắc dĩ tại hạ phải dùng hai cô nương làm con tin vậy.

Chàng móc túi lấy hai viên kim sang để trị các vết ngoại thương ra giả vờ sầm mặt nói:

- Nhị vị cô nương không muốn vi phạm qui lệnh thì uống viên Tiêu hồn độc này đi, tại hạ ra khỏi động sẽ đưa thuốc giải ngay lập tức.

Hai nữ nhân Nga quỹ bi hăm dọa xem mặt là điều uy kỵ nhất, cho nên đã thất kinh hồn vía, ví dụ có chết vì độc được cũng còn hạnh phúc hơn, do đó Tiểu Phi Thố vừa dứt lời là mau mắn há miệng ra ngay. Thuốc kim sang vừa đắng vừa hôi, hai nàng nhăn mặt nhăn mũi nuốt cực kỳ khổ sở khiến cho Tiểu Phi Thố cả cười, chàng thò tay giải huyết đạo cho họ rồi mới nói:

- Tại hạ đã vào đây thực may mắn hơn người khác, khi nào lại ra đi dễ dàng như vậy.

Nga quỹ nữ nhân sững sốt hỏi:

- Người nói lạ lùng vô cùng, người khác chỉ cần nhắc tới âm hồn quỹ động là đã bay hồn bạt vía, người lại cho là may mắn thật không sao hiểu nổi.

Tiểu Phi Thố vẫn cười rồi trả lời:

- Tại người khác không biết thưởng thức cái đẹp của nữ nhân mà thôi, tại hạ còn muốn ở lại đây mãi mãi nữa kia.

Chẳng biết hai cô nương này có hổ thẹn vì câu nói không vì chiếc mặt nạ Nga quỹ che dấu sắc diện nhưng hai cô nương im lặng hồi lâu mới hỏi nhỏ:

- Bọn ta đã uống độc được của người rồi, bây giờ người còn tính gì nữa đây?

Nữ nhân sợ hãi bị rơi vào trường hợp bức hiếp cho nên mới lo sợ mà nói như thế, làm gì Tiểu Phi Thố không hiểu, chàng cứ cười hi hi, hai mắt lại nhìn chòng chọc thân hình lai năng khiến cho họ lại càng kinh hoàng hơn. Tiểu Phi Thố thấy đùa giỡn như vậy là đủ rồi, chàng nghiêm nét mặt lại nói:

- Nhị vị cô nương tuân lệnh động chúa đến giải giao tại hạ thì bây giờ tiếp tục đi, tại hạ đang mong muốn ra mắt động chúa một lần cho thỏa nguyện đây.

Hai cô nương Nga quỹ sững sốt đứng ngây người ra mất mấy phút, Tiểu Phi Thố phải giục giải:

- Nhị vị đi trước dẫn đường đi, tại hạ sẽ theo sau.

Lúc đó hai cô nương Nga Quỹ mới giật mình lục đục đi ra khỏi thạch thất. Tiểu Phi Thố ung dung theo sau, chàng không khỏi giật mình kinh ngạc vì đường lối ở đây quanh co

bí hiểm, kiến trúc hoàn toàn bằng đá núi. Thỉnh thoảng đường lối lại bị cắt đứt bằng cánh cửa đá nặng nề, chẳng hiểu có cơ quan thế nào mà hai cô nương Nga quý chỉ cần hô to:

- Nga quý Phi nương dẫn giải tù nhân!

Lập tức mấy cánh cửa đá này rì rầm một hồi rồi mở ra ngay. Tiểu Phi Thố thấy không khí nơi đây mát lạnh thì ngẫm nghĩ □ Chắc chắn quỷ động này kiến thiết ăn sâu vào ruột núi nên mới mát mẻ như vậy, nếu ta dùng vũ lực thì chẳng có hy vọng thoát ra đâu”. Tuy gọi là quỷ động nơi đây cũng không đến nỗi tối tăm lăm, cứ cách vài trượng thì trên trần động lại có gắn một hạt minh châu to bằng trái trứng ngỗng, tỏa ánh sáng lơ mơ rất huyền ảo. Tiểu Phi Thố theo chân hai nàng Nga quý quẹo đông ngm rồi qua tây, loanh quanh có đến nửa khắc thì thốt nhiên giật mình, nếu chàng không lầm thì các đường đi đều được cấu tạo theo Bát quái trận cho nên mới phải vòng vèo lâu lắc như thế.

Cả ba tiếp tục thêm một lúc nữa, đột nhiên ánh sáng chói loà như thiên nhận vậy. Tiểu Phi Thố cup bót mi mắt xuống, định thần nhìn kỹ thì chẳng phải đã ra khỏi động mà trước mặt chỉ là một cánh cửa đá cực to, ngang dọc đều hơn trượng và chia làm hai cánh. Trên mỗi cánh là hai chữ cần bằng minh châu, ngọc bích, mã não đủ màu sắc cho nên mới phát ra ánh sáng chói lọi như vậy. Tiểu Phi Thố ngấm nhìn bốn chữ Âm Sơn quỷ động, ước lượng có đến mấy trăm viên châu ngọc thì chất lưỡi tiếc rẻ “Vị động chúa này hoang phi không sao tưởng tượng ra được, giá như bỏ bớt chữ quỷ đi thì số châu ngọc dư ra cũng đủ phát chẩn cho cả một huyện sống mấy tháng rồi”. Hai cô nương Nga quý đứng nghiêm trang hô to:

- Nga quý phi nương dẫn giải tù nhân phục linh động chúa.

Ngay lúc đó phía bên trong văng vẳng tiếng sênh, phách, tiêu, trống nổi lên, âm thanh rầu rĩ và sâu não khác thường. Hai cánh cửa đá rầm rì chạy dạt qua hai bên để lộ phía trong cánh cửa đá rộng rãi và có rất nhiều người ngồi đứng lố nhố. Hai cô nương Nga quý chuyển thân bóng vọt vào trong rồi cùng nhau phục xuống rồi khóc rầm rức. Tiểu Phi Thố neho mắt, hiên ngang bước vào, trước tiên cảnh tượng đập vào mắt chàng là nơi đây đồ đạc bàn ghế đủ loại, cờ xí màn trướng nữa nhưng hoàn toàn chỉ có ba màu đen, trắng và xám mà thôi.

Tiểu Phi Thố chuyền chuyển mục quang một vòng quan sát, có đến mấy chục nữ nhân quần áo xám, đeo mặt nạ quỷ khốc đứng vòng ngoài, cầm vũ khí canh gác rất nghiêm mật. Vòng trong là sáu nữ nhân Nga quý áo trắng, đứng hai bên một chiếc ngai đen tuyền, chẳng biết bằng chất liệu gì nhưng tram trở rất tinh vi hàng chục cái mặt quỷ khốc, cười, nhe răng trợn mắt khác nhau tất Cả các con mắt đều tô điểm bằng những loại châu ngọc nhỏ, óng ánh như có sinh khí vậy. Trên chiếc ngai đương nhiên phải là động chúa, nhân vật

này khác với ước đoán của Tiểu Phi Thố cũng là nữ nhân và đeo chiếc mặt nạ quý vương bằng vàng rất chói mắt. Chàng tự nghĩ thầm “Té ra động chúa là nữ nhân, như vậy là không đáng trách, trước kia ta lại lầm tưởng đã là chủ nhân của Hắc Phiến lão quỷ thì phải là một nam nhân mới đúng. Lúc mới gặp gỡ các cô nương Dạ Xoa và Nga quỷ ăn mặc kêu gọi thì ta lại cho rằng tên động chúa là đại quỷ dâm, thực ngu ngốc quá”.

Thực ra khi xưng hô họ cứ một điều động chúa, hai điều động chúa, chẳng ai thốt ra chữ “Nữ động chúa” thì Tiểu Phi Thố lầm lẫn là phải lắm, hiện tại Nữ động chúa đập tay xuống ngai một cái quát hỏi:

- Lục Phi Nương, Thất Phi Nương, hai người khóc lóc cái gì vậy?

Tiểu Phi Thố đứng sau nhanh nhẩu đỡ lời luôn:

- Kính bẩm động chúa, hai cô nương bị tại hạ kiềm chế rồi cho uống Tiều hồn độc, chỉ trong vòng một ngày là thành Nga quỷ thực sự rồi đó.

Toàn động im lặng như tờ, ngay cả động chúa cũng sững sốt không biết sao mà kể, cứ ngẩn mặt ra nhìn Tiểu Phi Thố chăm chú. Chẳng ai có thể tưởng tượng ra được đã là tù nhân Âm Sơn quỷ động mà Tiểu Phi Thố tự nhận khơi khơi, thậm chí còn kính bẩm móc họng nữa chứ. Đã vậy chưa hết, Tiểu Phi Thố thấy Nữ động chúa nhìn mình chăm chú mà không lên tiếng liền gật đầu giới thiệu trước:

- Tại hạ ngoại hiệu là Tiểu Phi Thố, tứ là con thỏ nhỏ chạy nhanh ấy, xin ra mắt động chúa kính chúc vạn an.

Qua cơn im lặng tất nhiên tiếp theo phải là bão tố sấm sét, Nữ động chúa đứng bật dậy quát lớn, âm thanh uất nghẹn vì tức giận quá mức:

- Nga quỷ phi nương đâu, đập chết tiểu tử láo xược này cho ta mau.

Cả sáu nữ nhân áo trắng được gọi bằng danh hiệu Nga quỷ phi nương phát phối thân hình một cái đã đến gần Tiểu Phi Thố liền, chàng vội xua tay rồi rút:

- Khoan đã, khoan đã, tại hạ chết thì cũng đành nhưng kéo theo hai cái mạng của hai cô nương này và pho “Thanh hoa bí lục” thì uống phí vô cùng!..

Hết Quyển II